

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

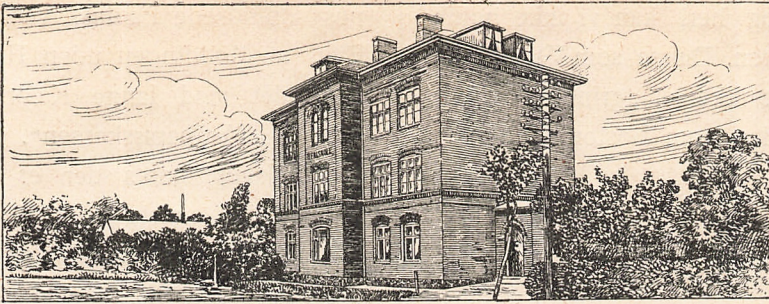
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Støvsugeren.

Nr. 12.

Torsdag den 5. Marts 1914.

2. Aarg.

Moderne Dans.

—o—

Der blev i forrige Nummer af „Støvsugeren“ indledet en Diskussion om ovennævnte Emne, og skønt jeg ikke vil indlade mig paa at diskutere med nogen herom, vil jeg dog gerne have Lov til at skrive et Par Ord om disse Danses Udøvelse her paa Skolen.

Som man ser Dansen, og især den moderne Dans, udøvet her paa Skolen, naar og hvor det blot er muligt, er den langt fra saa smuk, at man maa slutte sig til „Politets og mange Menneskers“ Mening om denne Dans. Se blot øverste Gang efter, lidt efter at Klokken har kimet. Snart er Gangen fuld af Drengene, og inden man kan gaa ned, maa man

nødvendigvis have en Boston; op og ned gaar det og saa grimt og utiltalende som muligt — selvfølgelig, det er jo Maalet!

Der er Repræsentanter for alle Klasser paa øverste Gang, lige fra de unge Damer i Realen til de noget yngre i II. Ml., og jo længere man kommer ned i Rækken, jo værre vrikker og vrider de.

Ja, i Sandhed et opløftende Syn!

Nulla.

* * *

Skønt vi i det væsentlige er enige med Indsenderen om ovennævnte Emne, er der dog en Ting, som vi ikke kan give Inds. Ret i. I. skriver nemlig: „Som man ser D a n s e n, og især den moderne Dans, er den langt fra smuk“ o s. v. Heraf fremgaar det jo, at Inds. ogsaa betragter alm. pænere Dans som „grim og

utiltalende“, og heri kan vi ikke holde med Indsenderen. Danse som Vals, Polka o. m. a. bliver ikke let „grimme og utiltalende“, saadan som Boston, Tango o. m. a. kan blive det.

Red.

En Rottejagt.

—o—

Som bekendt har Skolen i den sidste Tid paa en ubehagelig Maade været hjem-søgt af Rotter.

Forleden Dag besluttede derfor en Del varmhjertede Medlemmer af „Realen“ at benytte en Fritime til at gøre Ende paa disse generende Dyrs Liv og saaledes forsøde Livet paa Skolen.

Altsaa: væbnede med alle mulige og umulige Redskaber satte Toget sig i Bevægelse, medens andre, mindre forsorne Sjæle, anbragte sig i Vinduerne for at overvære den spændende Kamp.

Ankomne til Legepladsen søgte man alle Vegne; der var selvfølgelig ingen Rotter at se, hvorfor man besluttede at overfalde dem i deres Tilholdssted: Møddingen. Med Sven Aage i Spidsen skred det imponerende Tog af Sted. Det bedste Vaaben man havde, et Kasteskaft, blev tildelt Anføreren.

Da Møddingen blev aabnet, troede man at se Rotter forsvinde til alle Sider; men om det var et Misfoster af „Jæge-

nes“ ophidsede Fantasi, ved jeg ikke. — Efter at Møddingen uden Held var gennemrodet med lange Kæppe, gik man over til „Madpapirkassen“.

Pludselig høres der er et Skrig, og „Sofie“, det eneste kvindelige Medlem af Ekspeditionen, styrter ligbleg tilbage, medens „Klokker“ er nærved at tabe sit udmærkede Vaaben, en gammel Træsko.

Angstfulde Spørgsmaal lyder fra Tilskuerne — — — Ingen svarer — — —

— Endelig fatter „Kontanten“ sig og beroliger os ved at svare: „Vi saa en Rotte, men den var død!“

Rimeligvis er den slaaget ihjel med de lange Stokke, og saa har hele Jagten ikke været forgæves.

Men det kan jo ogsaa være, at det var den Kniud Schultz fangede i Forberedelsen for nogen Tid siden.

Tilskuer.

„Viking“.

—o—

„Viking! Hvad er Viking?“ vil sikkert mange udbryde. „Jo, Viking er en Blyant og den første rigtig danske Blyant I vil maaske forbavses, naar I hører, at der hidtil ikke har eksisteret en virkelig dansk Blyant. Thi de allerfleste, som hidtil har været brugt, er lavet i Tyskland.

Men nu har „De forenede Tændstik-

fabrikker“ bygget Blyantfabrikken „Viking“, der i Vinter har udsendt sit første Fabrikat. Blyanterne er grønne, stemplet med et lille Vikingskib og Navnet „Viking“, og Kvaliteten er lige saa god, som de udenlandske. Naar Prisen saa tillige er den samme, hvorfor saa ikke bruge „Viking“ og derved støtte dansk Industri,

Prøv den næste Gang I skal have ny Blyant!

Vor Skole.

—o—

Som det vil være de fleste af vore Læsere bekendt, har vor Skolebestyrer givet Tilsagn om at overtage Pladsen som Realskolebestyrer i Glumsø. Forretningsudvalget var i forrige Uge hernede og saa paa Skolebygningen, for i Løbet af Sommeren at opføre en lignende i Glumsø. Denne driftige og købstådlignende Landsby vil da ikke alene faa Realskole, men tillige en af Landets bekendteste Skolemænd som Leder for den; og vi tror, de Glumsøfolk ikke let kunde have faaet nogen bedre Leder for deres Skole.

Ogsaa for Hr. Lange maa denne Afgørelse være glædelig Naturligvis vil det være underligt for ham at drage bort fra denne Skole, som han selv har begyndt, og ved hvilken han har virket i saa mange Aar, men idet han bliver Realskolebestyrer i Glumsø, vil han jo blive i den samme Gerning.

Dit og Dat.

—o—

I et Nr. af „Aftenposten“ fra ældgammel Tid har vi fundet følgende morsomme Annoncer:

En dobbelt Bogholder,

som kender til de kunstigere Regnskaber, kan faa Plads hos en Høker, der driver Grossererforretning, men hvis han ikke kan regne og skrive, nytter det ikke at indlægge Billet.

* * *

Upasselige Støvleskafter købes til højeste Pris paa Gammeltorv Nr. 46.

* * *

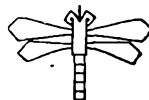
Da Malermester Rasmussen heraf Byen er afgaaet ved Døden, underretter jeg herved Publikum om, at jeg fortsætter hans nuværende Virksomhed. Da jeg i Virkeligheden er den, der har malet alt, haaber jeg, de ærede Kunder, der har været tilfredse med Rasmussen, ogsaa vil blive tilfredse med mig.

Ærbødigst

H. P. Sørensen,
Maler.

* * *

To unge Piger kan faa et Sted at gaa hele Dagen, naar de har Stadighed til stillesiddende Arbejde.

Har Du hørt

at en bekendt Radikal her paa Skolen er blevet meget forarget over de ellers saa udmærkede Vers om Dannevirke, i sidste Nr, og

at det naturligvis er Linien: „Hvis vi vort Land ej værge vil, da sætter som Folk vi Livet til!“ der er faldet ham for Brystet, fordi de ikke passer med hans politiske Syn.

At „vores allesammens Klavs“ stadig besøger os her paa Skolen, til stor Ærgrelse for Lærerne; men til stor Glæde for Eleverne.

Til Abonnenterne.

Dette Nummer er altsaa det sidste i dette Kvartal. Da vi ikke kan faa Tid til at lede „Støvsugeren“ hele det næste Kvartal, har vi tænkt at lade et Par Numre udkomme endnu. Prisen for dem er endnu ikke bestemt, men vi haaber, at alle vore Holdere vil have dem. Endelig vil vi gentage vort stadige Raab: **Husk at betale de 35 Øre! Halvdelen har ikke betalt endnu.**

Nogle Rejsebilleder.

(Fortsat).

Ved Romkerhalle er der et af disse skrækkelige, kunstige Vandfald, som man

ikke saa sjældent træffer paa i Harzen og i Sachsisk Schweiz. Hver halve Time eller saa er der „Forestilling“: der trækkes i en Snor, og ned bruser noget Vand i nogle Øjeblikke; saa holder det pludselig op igen, og Nydelsen af det herlige Skuespil er forbi.

Har man set noget saadant en Gang, undgaar man det omhyggeligt i Fremtiden. Den Slags Kunstprodukter er ikke tiltalende ude i Naturen.

I Romkerhalle anbragte vi os i et stort Automobil, og nu gik det i strygende Fart opad; højere og højere, ad brede Veje, gennem mægtige Granskove, hvor man hvert Øjeblik havde vide Udsigter over Bjergtoppene rundt omkring, indtil vi endelig maatte sige Farvel til den Befordring og paa det sidste Stykke Vej op til Brocken benytte os af Apostlenes. Det var en drøj 3 Timers Tur ad en meget stejl og stenet Vej. Til at begynde med var vi drivende vaade af Varme, men efterhaanden som vi kom ind i den iskolde Taage, kunde vi, trods Anstrengelsen, næsten ikke holde det ud for Kulde. Endelig — ved 8-Tiden, naaede vi op paa Toppen, hvor det store Hotel ligger, ganske øde, uden Læ for Vinden; her kan jo ingen Træer gro, kun nogle forkrøblede Buske.

(Fortsættes).